

flertal blandt alle befolkningsgrupper, en udvikling, som næppe ville have fundet sted, såfremt kravene i FN's resolutioner om én mand, én stemme var blevet gennemført. Denne udvikling henimod større forståelse mellem racerne var fortsat i 1967 med indførelsen af et ministersystem, hvorefter Alliancepartiets leder, Ratu Mara, var blevet førsteminister og de tidligere medlemmer af det udøvende råd, der havde medlemmer fra alle racer, var blevet ministre. Herudover var en af de værste anstødssten mellem racerne, nemlig forholdet mellem landejere og brugere, blevet reguleret. Det var dog fortsat nødvendigt at gå langsomt frem for at vænne Fiji's befolkning til den nye forfatning og for ikke at slå det spirrende samarbejde på tværs af racerne i stykker. Der var imidlertid ingen tvivl om, at det endelige mål måtte være indførelsen af én mand, én stemme-systemet. Med hensyn til områdets endelige status var der ikke enighed blandt Fiji's befolkning, og det var derfor forkert af FN at søge at tvinge befolkningen til allerede nu at træffe en beslutning i dette spørgsmål.

Fra indisk side blev det understreget, at den administrerende magt ikke havde opfyldt generalforsamlingens krav i Fiji-spørgsmålet. Det nuværende valgsystem på Fiji diskriminerede ikke alene mod den befolkningsdel, der var af indisk oprindelse, men også mod det oprindelige befolknings-element på Fiji, og de eneste, der drog fordel heraf, var den lille europæiske minoritet. Fælleslisternes succes ved valget viste, at befolkningen fuldt ud var i stand til at opretholde et harmonisk forhold, hvis systemet om én mand, én stemme blev indført på Fiji. Det var opløftende, at der i det britiske indlæg var blevet givet udtryk for lignende tanker, men fremskridtstakten var for langsom. De lovgivende og udøvende organer på Fiji var tillagt alt for ringe magt. Storbritannien burde tillade FN at sende en besøgsmission til Fiji — et krav, som Storbritannien afviste bl. a. under henvisning til, at førsteminister Ratu Mara ikke før tiden ønsker, at en sådan mission skal komme til Fiji.

I en række indlæg fra afro-asiatisk og latinamerikansk side blev de indiske synspunkter gentaget, og det blev specielt understreget, at man var skuffet over Storbritanniens af-

visning af at modtage en besøgsmission. Man var fra afro-asiatisk side villig til at vise tilbageholdenhed ved udformningen af en resolutionstekst, såfremt blot Storbritannien ville acceptere en besøgsmission. Hvad valgordningen angik, var man bange for, at den gældende overgangsordning ville føre til en uddybning af modsætningerne på øen.

I et indlæg fra svensk side — den svenske repræsentant havde besøgt Fiji — blev det understreget, at det nuværende valgsystem var nødvendigt som et overgangsarrangement for at beskytte Fijis oprindelige befolkningsinteresser, indtil racerne lærte at leve sammen. Succesen for fælleslisterne ved sidste valg måtte motivere en hurtig udvikling i retning af én mand, én stemme. Men tilrettelæggelsen af denne udvikling burde foretages af ministerrådet under førsteministerens dygtige ledelse, ikke af FN. Den iøjnefaldende overrepræsentation af europæere i den lovgivende forsamling burde snarest afskaffes, og den lovgivende forsamling og ministerrådets beføjelser udvides. Spørgsmålet om at fastsætte en dato for uafhængighed måtte overlades til Fijis befolkning selv, og først når den var rede til at tage en sådan beslutning, kunne FN gribe ind.

4. udvalg vedtog den 16. december 1967 et af en række afro-asiatiske lande fremsat resolutionsforslag, der var baseret på 21. generalforsamlings resolution. Det godkendte koloniudvalgets rapport vedrørende Fiji, bekræftede tidligere generalforsamlingsresolutioner (der bl. a. forlangte øjeblikkelig indførelse af én mand, én stemme og fastsættelse af en dato for uafhængighed), understregede nødvendigheden af at sende en besøgsmission til Fiji og beklagede den administrerende magts fortsatte afvisning af at modtage en sådan mission.

Afstemningen faldt ud stort set som på 21. generalforsamling. Resolutionsforslaget blev i 4. udvalg vedtaget med 80 stemmer for og 6 imod, medens 15 afstod. Plenarforsamlingen vedtog den 19. december 1967 4. udvalgs resolution (res. 2350) med 91 stemmer for (afro-asiatiske, kommunistiske og latinamerikanske lande samt Grækenland og Spanien) og 6 imod (Australien, New Zealand, Portugal, Sydafrika, Storbritannien og USA), medens 20 afstod (vestlige lande,